

บทที่ 2

มาตรการในการรักษาขอบเขตระหว่าง กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดา

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะเฉพาะของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญตั้งที่ได้ศึกษามาแล้วในบทแรก จะเห็นได้ว่า กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญนั้นเป็นกฎหมายประเภทหนึ่งซึ่งมีความเป็นพิเศษแตกต่างจากกฎหมายธรรมดาทั่วไป โดยกฎหมายทั้งสองประเภทต่างก็มี “ขอบเขต” เฉพาะของตัวเองตามที่รัฐธรรมนูญได้วางกรอบเอาไว้ให้ แต่อย่างไรก็ตาม ในบางครั้งกฎหมายทั้งสองประเภทก็อาจเข้ามาเกี่ยวพันกัน และในบางครั้งก็อาจ “ข้าม” ขอบเขตของกฎหมายอีกประเภทหนึ่งได้ จึงทำให้ต้องมีการสร้าง “กลไก” ในการรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดาขึ้น กลไกดังกล่าวมีอยู่สองกลไกด้วยกัน กล่าวคือ กลไกแรกนั้นถูกสร้างขึ้นมาเพื่อควบคุม “รูปแบบ” ของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ โดยกำหนดให้รูปแบบของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญต้อง “แตกต่าง” จากกฎหมายธรรมดา นั่นคือกลไกที่บัญญัติไว้ในมาตรา 127 ของข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร (règlement de l'Assemblée nationale) กับกลไกที่สองเป็นกลไกที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อควบคุม “เนื้อหา” ของกฎหมายธรรมดามิให้ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 61 วรรค 2 ของรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศส

2.1 มาตรการในการรักษาขอบเขตของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ โดยสภาผู้แทนราษฎร

มาตรา 127 ของข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร (règlement de l'Assemblée nationale) ได้บัญญัติถึงกระบวนการพิจารณากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญไว้ในหมวดที่ 12 เรื่อง กระบวนการพิจารณากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีอยู่มาตราเดียวคือมาตรา 127 โดยมีเนื้อหาดังนี้

“หมวด 12

กระบวนการในการพิจารณา

กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ

มาตรา 127

1. ร่างกฎหมายของรัฐบาล⁽³⁸⁾ หรือร่างกฎหมายของสมาชิกรัฐสภา⁽³⁹⁾ ที่มีผลเป็นการแก้ไขกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ หรือมีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับเรื่องรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้มีฐานะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ จะต้องมีการแสดงให้เห็นชัดถึงลักษณะดังกล่าวในชื่อของร่างกฎหมายนั้น และจะประกอบด้วยเนื้อหาอื่นไม่ได้

2. การพิจารณาร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญของรัฐสภาในการประชุมสภา จะทำได้ก็ต่อเมื่อผ่านพ้นระยะเวลา 15 วัน นับแต่วันที่มีการเสนอร่างกฎหมายดังกล่าวต่อสภา⁽⁴⁰⁾

---

(38) ภาษาฝรั่งเศส คือ projets

(39) ภาษาฝรั่งเศส คือ propositions ซึ่งในมาตรา 39 ของรัฐธรรมนูญบัญญัติให้ทั้งรัฐบาลและสมาชิกรัฐสภามีสิทธิเสนอร่างกฎหมายได้

(40) ความในมาตรา 127 วรรค 2 นี้ มาจากเนื้อความในรัฐธรรมนูญมาตรา 46

3. ห้ามเสนอร่างมาตราที่มีผลเป็นการแก้ไขหรือร่างมาตราที่มีผลเป็นการเพิ่มเติมที่ไม่มีลักษณะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญในร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญของรัฐสภา

4. ร่างกฎหมายที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้มีฐานะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ไม่สามารถเสนอให้รัฐสภาพิจารณาในรูปแบบของร่างกฎหมายของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายของรัฐสภาซึ่งไม่ดำเนินการตามวรรคแรกข้างต้นได้

5. ร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญของรัฐสภาจะต้องผ่านกระบวนการพิจารณาและการลงมติเช่นเดียวกับกระบวนการพิจารณาและการลงมติของกฎหมายธรรมดา เว้นแต่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46 วรรค 3 และวรรค 4 แห่งรัฐธรรมนูญ⁽⁴¹⁾ และไม่ให้นำกระบวนการในการรับร่างกฎหมายธรรมดาดังที่บัญญัติไว้ในหมวด 5 ของข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรนี้มาใช้”

จะเห็นได้ว่ามาตรา 127 ของข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าว เป็นข้อบังคับที่กำหนดกระบวนการในการพิจารณาร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญให้สอดคล้องกับมาตรา 46 แห่งรัฐธรรมนูญ โดยในข้อบังคับมาตราดังกล่าวได้บัญญัติถึงการที่สภาผู้แทนราษฎรจะไม่รับร่างกฎหมายไว้พิจารณา (irrecevabilité) ว่ามีได้ 2 กรณีด้วยกัน กล่าวคือ ในวรรคแรกของมาตรา 127 ได้บัญญัติไว้ว่า “ร่างกฎหมายของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายของสมาชิกรัฐสภาที่มีผลเป็นการแก้ไขกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญหรือมีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับเรื่องรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้มีฐานะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ จะต้องมีการแสดงให้เห็นชัดถึงลักษณะดังกล่าวในชื่อของร่างกฎหมายนั้น และจะประกอบด้วยเนื้อหาอื่นไม่ได้”

(41) โปรดดูมาตรา 46 ในหน้า 20

ข้อความในประโยคแรกของมาตรา 127 วรรคแรกดังกล่าวมาแล้วเป็นหลักประกันถึงเรื่องต่างๆ ที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ว่าจะต้องตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งผู้ร่างกฎหมายก็จะต้องปฏิบัติตามกระบวนการตรากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46 แห่งรัฐธรรมนูญไม่ว่าจะเป็นการพิจารณา การลงมติและการตรวจสอบก่อนการประกาศใช้ เป็นต้น ร่างกฎหมายที่มีลักษณะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญจะไม่สามารถพิจารณาและลงมติโดยรัฐสภาได้เช่นเดียวกับร่างกฎหมายธรรมดาซึ่งในวรรค 4 ของมาตรา 127 แห่งข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรก็ได้บัญญัติรับรองไว้ว่า **“ร่างกฎหมายที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้มีฐานะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญไม่สามารถเสนอให้รัฐสภาพิจารณาในรูปแบบของร่างกฎหมายของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายของรัฐสภา ซึ่งไม่ดำเนินการตามวรรคแรกข้างต้นได้”** ข้อความในวรรค 4 นี้ หมายถึงว่า การเสนอร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญจะต้องมีการระบุชื่อให้ชัดเจนว่าเป็นร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ หากมีการเสนอร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญโดยไม่ปฏิบัติตามความดังกล่าว ก็จะเป็นเหตุให้สภาผู้แทนราษฎรปฏิเสธไม่รับร่างกฎหมายนั้นไว้พิจารณาได้

นอกจากนี้แล้ว มาตรา 127 แห่งข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรยังกำหนดเหตุที่สภาผู้แทนราษฎรจะปฏิเสธไม่รับร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญไว้พิจารณาได้อีกกรณีหนึ่งคือในกรณีที่บัญญัติไว้ในประโยคท้ายสุดของมาตรา 127 วรรคแรก ที่ว่า **“(ร่างกฎหมายของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายของสมาชิกรัฐสภา) จะประกอบด้วยเนื้อหานั้นไม่ได้”** กล่าวคือเนื้อหาของร่างกฎหมายที่เสนอมานี้ซึ่งเป็นร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญจะต้องเป็นร่างกฎหมายที่มีเนื้อหาสาระตามที่รัฐธรรมนูญมอบอำนาจให้ตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ จะมีเนื้อหานั้นไม่ได้ หากมีเนื้อหานั้นที่ไม่มีลักษณะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญในเรื่องนั้นๆ สภาผู้แทน

ราษฎรจะปฏิเสธไม่รับร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญนั้นไว้พิจารณาได้
ดังที่บัญญัติไว้ในวรรค 3 ของมาตรา 127 แห่งข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร
ที่ว่า “ห้ามเสนอร่างมาตราที่มีผลเป็นการแก้ไขหรือร่างมาตราที่มีผลเป็นการ
เพิ่มเติมที่ไม่มีลักษณะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญในร่างกฎหมาย
ประกอบรัฐธรรมนูญของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญของ
รัฐสภา”

ข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงลักษณะพิเศษ
ของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่แม้ในมาตรา 46 แห่งรัฐธรรมนูญจะมี
ได้บัญญัติเรื่องดังกล่าวไว้ แต่ก็มี การขยายความเป็นพิเศษและสร้างลักษณะ
เฉพาะของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญไว้ในข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร
กล่าวคือ การที่สภาผู้แทนราษฎรปฏิเสธไม่รับร่างกฎหมายประกอบ
รัฐธรรมนูญไว้พิจารณาตามมาตรา 127 แห่งข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรนั้น
ถือได้ว่าร่างกฎหมายดังกล่าวขัดรัฐธรรมนูญ เพราะมิได้ปฏิบัติตามกระบวนการ
ที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46 แห่งรัฐธรรมนูญ แต่การขัดรัฐธรรมนูญตาม
มาตรา 127 ดังกล่าวเป็นการขัดรัฐธรรมนูญในแง่ “รูปแบบ” มิใช่การที่ร่าง
กฎหมายนั้นมี “เนื้อหา” ที่ขัดรัฐธรรมนูญ

2.2 มาตรการในการรักษาขอบเขตของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ โดยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

มาตรา 61 วรรค 2 แห่งรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ว่า “.....ก่อนที่จะมี
การประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐ หรือนายกรัฐมนตรี
หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร หรือประธานวุฒิสภา หรือสมาชิกสภา
ผู้แทนราษฎรจำนวนหกสิบคน หรือสมาชิกวุฒิสภาจำนวนหกสิบคน อาจ
ร้องขอต่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อให้วินิจฉัยความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ
ของร่างรัฐธรรมนูญนั้นก่อนได้”

บทบัญญัติในมาตรา 61 วรรค 2 ดังกล่าวเป็นกลไกที่สามารถนำมาใช้ในการรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดาได้ โดยการที่ผู้มีอำนาจตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติสามารถร้องขอต่อคณะกรรมการรัฐธรรมนูญเพื่อให้ตรวจสอบว่าร่างรัฐบัญญัตินั้นก้าวล่วงเข้ามาบัญญัติเนื้อหาที่ควรจะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญหรือไม่

2.2.1 ข้อผิดพลาดที่ฝ่ายนิติบัญญัติมิได้ให้ความระมัดระวังต่อความเป็นกฎหมายที่มีลักษณะพิเศษของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ บ่อยครั้งที่คณะกรรมการรัฐธรรมนูญได้รับคำร้องขอตามมาตรา 61 วรรค 2 ให้ตรวจสอบร่างรัฐบัญญัติก่อนที่จะมีการประกาศใช้บังคับว่า มีบทบัญญัติใดขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ซึ่งในการตรวจสอบนั้นบางครั้งคณะกรรมการรัฐธรรมนูญได้พบข้อผิดพลาดต่างๆ ที่ฝ่ายนิติบัญญัติมิได้ให้ความระมัดระวังเท่าที่ควรในการตรารัฐบัญญัติเพราะมีบางกรณีที่ฝ่ายนิติบัญญัตินำ “เรื่อง” ที่ควรจะต้องตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญไปบัญญัติไว้ในรัฐบัญญัติ ซึ่งมีผลให้บทบัญญัติดังกล่าวขัดรัฐธรรมนูญ เพราะมิได้มีการตราโดยใช้กระบวนการตรากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญตามมาตรา 46

ตัวอย่างที่พบในคำวินิจฉัยของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญในเรื่องดังกล่าว⁽⁴²⁾ มีดังนี้

ก. คำวินิจฉัยของคณะกรรมการรัฐธรรมนูญ ที่ 86-217 ลงวันที่ 18 กันยายน ค.ศ. 1986 เกี่ยวกับร่างรัฐบัญญัติเสรีภาพในการสื่อสาร (*liberté de communication*) กล่าวคือ บทบัญญัติหนึ่งในร่างรัฐบัญญัติได้จัดตั้งตำแหน่งขึ้นมาใหม่และกำหนดให้การแต่งตั้งบุคคลไปดำรงตำแหน่ง

⁽⁴²⁾ Bruno BAUFUME, *Le droit d'amendement et la constitution sous la cinquième république*, L.G.D.J., 1993, p.220

นั้นทำโดยรัฐกฤษฎีกาโดยคณะรัฐมนตรี (décret en Conseil des ministres) ซึ่งในเรื่องดังกล่าวนั้น มาตรา 13 วรรค 4 แห่งรัฐธรรมนูญ⁽⁴³⁾ ได้บัญญัติให้เป็นเรื่องที่กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญจะต้องกำหนดตำแหน่งต่างๆ ที่คณะรัฐมนตรีจะต้องเป็นผู้แต่งตั้ง ดังนั้น บทบัญญัติดังกล่าวจึงเป็นบทบัญญัติที่ขัดรัฐธรรมนูญเพราะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะต้องตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ

ข. คำวินิจฉัยของศาลการรัฐธรรมนูญที่ 84-177 ลงวันที่ 30 สิงหาคม ค.ศ.1984 เกี่ยวกับร่างรัฐบัญญัติที่กำหนดสถานะของประเทศ Nouvelle Calédonie ซึ่งเป็นอาณานิคมของประเทศฝรั่งเศส กล่าวคือ บทบัญญัติหนึ่งในมาตรา 10 วรรค 2 ของร่างรัฐบัญญัติดังกล่าวกำหนดว่า สมาชิกของคณะรัฐมนตรีของดินแดนดังกล่าวจะต้องไม่ดำรงตำแหน่งสมาชิกของคณะรัฐมนตรีของสาธารณรัฐ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาเศรษฐกิจและสังคม (conseiller économique et social) สมาชิกสภายุโรป (membre de l'Assemblée des communautés européennes) ซึ่ง

---

(43) มาตรา 13 ประชานาธิปไตยแห่งสาธารณรัฐเป็นผู้ลงนามในรัฐกำหนดและรัฐกฤษฎีกาที่ผ่านการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี

ประชานาธิปไตยแต่งตั้งข้าราชการฝ่ายพลเรือนและข้าราชการฝ่ายทหาร

สมาชิกสภาแห่งรัฐ ผู้ได้รับเครื่องรัฐอิสริยาภรณ์ชั้นสูงสุดของอิสริยาภรณ์ เลซีองคอนเนอร์ เอกอัครราชทูต ผู้แทนพิเศษของรัฐ ผู้พิพากษาสูงสุด ศาลตรวจเงินแผ่นดิน ผู้ว่าการจังหวัด ตัวแทนของรัฐบาลในดินแดนโพ้นทะเล นายทหารระดับนายพล ผู้อำนวยการศึกษาธิการ อธิปไตยในหน่วยงานส่วนกลางของรัฐ ได้รับการแต่งตั้งโดยความรับผิดชอบของคณะรัฐมนตรี

ให้มีกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกำหนดตำแหน่งอื่นๆ ซึ่งต้องให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้ง รวมทั้งกำหนดเงื่อนไขการมอบอำนาจของประชานาธิปไตยในการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ

ในเรื่องดังกล่าวนั้น มาตรา 25 แห่งรัฐธรรมนูญ⁽⁴⁴⁾ ได้บัญญัติให้เป็นเรื่อง ที่กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญจะต้องกำหนดการห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งอื่น พร้อมกับตำแหน่งสมาชิกรัฐสภา ดังนั้น การตรากฎหมายธรรมดาห้ามสมาชิก รัฐสภาไปดำรงตำแหน่งอื่นจึงเป็นการตรากฎหมายที่ก้าวเข้าไปในขอบเขตของ เรื่องที่จะต้องตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญอันเป็นการขัดต่อ รัฐธรรมนูญ

ตัวอย่างทั้ง 2 กรณีดังกล่าวข้างต้นเป็นตัวอย่างที่เกี่ยวกับการที่กฎหมาย ธรรมดามีเนื้อหาเข้าไป “ก้าวเข้า” กับกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ซึ่งถือ เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ

2.2.2 กลไกในการรักษาขอบเขตโดยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ

เมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญได้รับคำร้องจากบุคคลตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 61 วรรค 2 แห่งรัฐธรรมนูญ ก็จะทำการพิจารณาว่าร่างรัฐบัญญัติที่ ขอให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญพิจารณานั้นมีบทบัญญัติที่ตราโดยเกินขอบ อำนาจของการตรารัฐบัญญัติหรือไม่ โดยในการพิจารณานั้น คณะตุลาการ รัฐธรรมนูญก็จะพิจารณาถึงระบบการแบ่งอำนาจในการตรากฎหมาย ธรรมดาตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญก่อน โดยพิจารณาจากเนื้อหาที่ รัฐธรรมนูญกำหนดเป็นสำคัญ กล่าวคือ ในเรื่องใดที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ ว่าต้องตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ เรื่องดังกล่าวแม้จะเป็นเพียง

---

(44) มาตรา 25 ให้มีกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกำหนดวาระของสภาแต่ละสภา จำนวนสมาชิกของแต่ละสภา เงินประจำตำแหน่ง เงื่อนไขเกี่ยวกับคุณสมบัติที่จะได้รับการ เลือกตั้ง การขาดคุณสมบัติและการห้ามมิให้ดำรงตำแหน่งอื่นพร้อมกันกับตำแหน่งสมาชิกรัฐสภา

กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญจะกำหนดถึงวิธีการเลือกตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาแทนตำแหน่งที่ว่างจนกว่าจะมีการเลือกตั้งทั่วไป หรือเลือกตั้งบางส่วนตามวาระของสภาที่มีตำแหน่งว่างดังกล่าว

ส่วนใดส่วนหนึ่งก็ตามก็จะไม่สามารถบรรจุอยู่ในร่างกฎหมายธรรมดาได้ และเมื่อคณะตุลาการรัฐธรรมนูญตรวจพบว่ามีมาตรากฎหมายไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ ก็จะมีผลทำให้บทบัญญัตินั้นไม่สามารถประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

สรุปสาระสำคัญของกลไกในการรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดา คือ ในเมื่อรัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้หลายๆ มาตราว่ากฎหมายเรื่องใดจะต้องตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ กฎหมายนั้นก็จะต้องดำเนินการโดยผ่านกระบวนการตราตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา 46 แต่อย่างไรก็ตาม ในบางกรณี อาจเกิดข้อบกพร่องขึ้นได้ในการเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาหรือในระหว่างการพิจารณาร่างกฎหมายของรัฐสภา จึงได้มีการสร้างกลไกในการตรวจสอบและรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดาเอาไว้สองกลไกด้วยกัน โดยในกลไกแรกนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นกลไกที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อ “เสริม” หรือ “ขยาย” กระบวนการตรากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญตามมาตรา 46 แห่งรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ ข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร มาตรา 127 กำหนดให้ร่างกฎหมายของรัฐบาลหรือร่างกฎหมายของสมาชิกรัฐสภาที่มีผลเป็นการแก้ไขกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ หรือมีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับเรื่องที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ในมีฐานะเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ จะต้องมีการระบุไว้ให้ชื่อของร่างกฎหมายนั้นอย่างชัดเจนว่าเป็น “ร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ” และนอกจากนี้ ร่างกฎหมายที่เป็นร่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ จะมีเนื้อหาอื่นซึ่งรัฐธรรมนูญมิได้กำหนดไว้ในเป็นเนื้อหาของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญไม่ได้ หากมีการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎรในมาตราดังกล่าว ประธานสภาผู้แทนราษฎรก็สามารถปฏิเสธไม่รับร่างกฎหมายนี้ไว้พิจารณา (irrecevabilité) ได้เนื่องจากขัดต่อข้อบังคับสภาผู้แทนราษฎร

กลไกที่สองที่จะรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดาเป็นกรณีที่ต้องดำเนินการ โดยคณะตุลาการรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ รัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐฝรั่งเศสได้บัญญัติไว้ในมาตรา 61 วรรค 2 ว่า ก่อนประกาศใช้รัฐบัญญัติ หากบุคคลคงที่ระบุไว้ในมาตรา 61

วรรค 2 ต้องการให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญวินิจฉัยความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของร่างรัฐบัญญัติใดก็สามารถทำได้ รัฐธรรมนูญมาตราดังกล่าวเป็นกลไกสำคัญอีกกลไกหนึ่งที่มีส่วนช่วยรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดา กล่าวคือในการร่างกฎหมายนั้น บางครั้งผู้ร่างกฎหมายอาจร่างกฎหมายที่มีบทบัญญัติซึ่งเข้าไป “ก้าวข้าม” เรื่องที่จะต้องตราเป็นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ และอาจมีผลทำให้เป็นการตรากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ หรือแก้ไขหรือยกเลิกกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ โดยใช้กระบวนการตรารัฐบัญญัติธรรมดา ดังนั้นคณะตุลาการรัฐธรรมนูญก็จะทำหน้าที่เป็นกลไกในการรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดา ในกรณีดังกล่าวด้วยการวินิจฉัยว่าบทบัญญัติดังกล่าวขัดรัฐธรรมนูญ ซึ่งก็จะมีผลทำให้บทบัญญัตินั้นไม่สามารถประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

กลไกในการรักษาขอบเขตระหว่างกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญกับกฎหมายธรรมดาทั้งสองกลไกดังกล่าวมาแล้ว เป็นมาตรการที่มีส่วนทำให้บทบาทของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญมีความสำคัญมากกว่ากฎหมายธรรมดา เพราะเป็นมาตรการที่น่าจะเข้าใจได้ว่าจัดให้มีขึ้นเพื่อเป็นเกราะป้องกันมิให้ “ขอบเขต” ของกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญถูก “รุกราน” โดยกฎหมายธรรมดา